

Beste zusters en broeders,
Vier zondagen,
vier advents-zondagen in volle verwachting... *'druppel na druppel na druppel na druppel'* – niet met geweld, maar met zachte kracht - hebben wij ons terug voorbereid op het Kerstfeest; hebben wij ons terug toegebeden naar dit Kerstfeest, opdat 'Menswording' aan niemand zou voorbijgaan, opdat geen mens zou verloren gaan...

Met zijn eigen dynamiek heeft deze voorbereidingstijd op Kerstmis ons terug wakker gemaakt, willen wakker houden, opdat wij niet zouden vergeten wat in zoveel toonaarden in de Bijbel staat, nml.

'menswording' is de essentie van het Kerstfeest.

God is mens geworden, opdat de mens, élke mens méér Mens (met een hoofdletter) zou worden.

M.a.w. opdat Jezus, de Emmanuel, God-met-ons, ook in ons diepste binnenste opnieuw zou mogen geboren worden.

'Het Woord is vlees, is mens geworden en heeft onder ons gewoond.'

Zusters en broeders, dat is een formidabele uitspraak!

Ze bevestigt dat God zichtbaar, tastbaar, hoorbaar aanwezig is geweest in de menselijke geschiedenis;

dat Hij met ons in de pelgrimstocht van de mensheid is meegereisd.

In Hem zijn Gods liefde en trouw zichtbaar aanwezig gekomen.

Het kerstverhaal, volgens Johannes is op het eerste zicht eigenlijk een vreemd kerstverhaal.

Alle bekoorlijke details die wij in de kerstverhalen van de andere evangelisten kunnen lezen missen wij hier.

Zo spreekt de evangelist Johannes niet over de ster, niet over de stal, niet over Bethlehem.... Er zijn geen herders te bespeuren, straks wellicht geen driekoningen. Hij spreekt zelfs niet over Jozef, over Maria of het kind...

Iemand suggereerde me ooit eens om in de plaats van een homilie te houden op Kerstmis, het misschien wel beter zou kunnen zijn om eens rustig het Angelus te bidden.... samen... om dicht bij Maria het Kerstgebeuren te ondergaan: *'De Zoon van God is mens geworden, en Hij heeft onder ons gewoond.'*

Op Kerstmis zouden we eigenlijk beter een kind laten preken!

Maar een kind kan dat niet, omdat het geen uitleg nodig heeft.

Wij grote mensen zouden dat ook moeten kunnen: *begrijpen zonder woorden.*

Enkel met te zien, te voelen, te ondergaan, te 'luisteren', heel stil, naar het Woord dat 'vlees, mens, een kindje' is geworden en onder ons woont.

Toegegeven, zusters en broeders, wij kunnen met dat geheim niet zo goed weg. Is het misschien daarom dat wij, diep in ons hart, elk jaar opnieuw heimwee dragen naar het Kerstfeest?

Zoals het heimwee dat ons nablijft van de warme kamer en de gezellige, rommelige sfeer bij ons thuis als er weer eens een nieuw broertje of zusje bij kwam...

Het kind mag lachen tegen iedereen, zonder dat er iemand ook wat achter zoekt.

Het hoeft geen masker te dragen. Het mag onhandig zichzelf zijn.

Daarom voelen wij er ons veilig bij.
Het kind doet ook niet aan politiek en wij grote mensen kunnen het niet laten.
Zonder het te weten brengt het kind een sfeer van ongeunstelde blijheid.

Breng een hoop mensen bijeen in bvb. een treincompartiment: ze zijn vreemd voor elkaar, neutraal, kijken elk een andere kant op, zoeken geen contact.
Komt er een moeder met haar klein kindje het gezelschap vervoegen, en alles wordt op slag anders.
De ban is gebroken, alle vreemde afstanden verdwijnen, alle aandacht gaat naar die kleine peuter...
Zou dat misschien niet één van de redenen kunnen zijn waarom God zijn eigen wereld binnenkwam als een kind?

Wij worden stil bij dit kerstgebeuren, elk jaar opnieuw, en dat mag ook.
Want dan bestaat de kans dat ook in òns Gods eigen Woord vlees wordt; dat Gods geest ons inspireert en van de liefde, de vergiffenis, de dienstbaarheid, en alle andere eigenschappen van Jezus tot grondslag van ons leven maakt.

Bij de evangelist Johannes dus geen kerstverhaal in beelden en verhalen zoals bij de andere evangelisten, maar een liturgische hymne over het wezenlijke van God en mens; woorden om over het Woord te spreken.
Dat Woord werd geschiedenis, boodschap aan ons overgeleverd als het mooiste verhaal ooit aan mensen verteld.
Wie werkelijk bij het Kind in de kribbe op bezoek komt, hoort een nieuw verhaal bij Johannes.
Geen romantiek, maar woorden gevonden om over het Woord te spreken.
Een verhaal van Gods uiterste daad van liefde, nederigheid en nabijheid.
Dit verhaal begint vandaag, bij ons die dit Kind in de kribbe willen eren.
Het vraagt niet om een eenvoudig cadeau. Het vraagt om onszelf, om onze inzet, om ons leven.
Amen.

Stani Schoonheere